

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917212665
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6917212665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobkyne: Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. Y. 3, XXX XX P. Y., zast.: Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 187,21 Eur a o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8Csp/290/2017-90 zo dňa 28. novembra 2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 187,21 Eur titulom bezdôvodného obohatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a v druhom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť poskytnúť žalobkyni sumu 100,- Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku **p o t v r d z u j e.**

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o nároku na náhradu trov konania **mení tak**, že žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobkyni trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 187,21 Eur titulom bezdôvodného obohatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (prvý výrok); žalovanému uložil povinnosť poskytnúť žalobkyni sumu 100,- Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (druhý výrok) a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania, ktorých výška bude vyčíslená v samostatnom uznesení (tretí výrok).

1.1 Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa dňa 18. 08. 2014 uzatvorila so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva“). Podľa žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru podpísanej žalobkyňou dňa 13. 08. 2014 mala žalobkyňa záujem o úver vo výške 1 500,- Eur, ktorý chcela splácať po dobu 36 mesiacov v splátkach po 53,25 Eur a týmto spôsobom zaplatiť žalovanému na úver celkovú čiastku 1 967,- Eur. Predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov (ďalej aj „RPMN“) za úver bola uvedená vo výške 20,91 %, priemerná RPMN za úver 49,67 % a ročná úroková sadzba ako 18,03 %. Poplatok za poskytnutie úveru bol

uvedený v sume 50,- Eur. Súčasťou tejto zmluvy/žiadosti bol aj bod 6 označený ako údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR s pokynom „nevypĺňajte“, v ktorom boli rukou dopísané údaje žalovaným. V tejto časti listiny bola priemerná RPMN za úver uvedená nižšou sadzbou 44,06 % (oproti žiadosti). Žalobkyňa zároveň dňa 18. 08. 2014 uzavrela so žalovaným dohodu o poskytovaní služieb, v zmysle ktorej bola dohodnutá odplata za poskytnuté služby vo výške 1 310,40 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 18,03 %. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 08. 2014 vyplýva, že žalobkyni bol schválený úver vo výške 1 500,- Eur (v skutočnosti len suma 1450,- Eur, keďže bol znížený o sumu 50,- Eur ako poplatok za poskytnutie úveru) so splatnosťou na 36 mesiacov s mesačnou splátkou úveru 53,25 Eur, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 01. 10. 2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 01. 09. 2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru a dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania - 1. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená vo výške 20,91 % a priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere ako 44,06 %. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola vo výške 1 917,- Eur a odplata za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytnutí služby 1 310,40 Eur s ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,03 %. Súd prvej inštancie mal z prehľadu platieb žalobkyne za preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému dokopy na úver sumu 1 637,21 Eur.

1.2 Súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila spotrebiteľskú zmluvu podliehajúcu ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Táto zmluva bola podľa súdu prvej inštancie pre spotrebiteľa vopred pripravená a žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť jej obsah. Súčasťou zmluvy boli aj zmluvné dojednania, ktoré žalobkyňa taktiež nemohla ovplyvniť a tieto neboli stranami sporu ani podpísané. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v zmluve absentujú podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy vyžadované v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to, že zmluva musí okrem iného obsahovať konečnú splatnosť úveru a výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. Poukázal na to, že ako termín konečnej splatnosti je uvedený len údaj „36 mesiacov“, pričom termín konečnej splatnosti musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom a nie len udalosťou závislou od vôle zmluvnej strany. Termín konečnej splatnosti síce vyplýva z oznámenia žalovaného o schválení úveru, ktoré však nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o tom, že dohoda o poskytnutí služby nebola predpokladom a ani podmienkou pre vznik zmluvy o úvere a taktiež ani s tvrdením, že bola uzavretá ako samostatná zmluva, vzhľadom k tomu, že táto dohoda bola podpisovaná súčasne so žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru - zmluvou o revolvingovom úvere a bez jej uzavretia by nemala žiadny význam. Z toho dôvodu je v zmluve zároveň nesprávne uvedený povinný údaj podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g), h) a i) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. S poukazom na vyššie uvedené zaviazal súd prvej inštancie žalovaného zaplatiť žalobkyni rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru 1 450,- Eur a sumou, ktorú zaplatila mesačnými splátkami (1 637,21 Eur), čo predstavuje sumu 187,21 Eur.

1.3 Súd prvej inštancie sa stotožnil aj s nárokom žalobkyne na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100,- Eur z dôvodu, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky, tým že používal nekalé praktiky pri poskytovaní spotrebiteľských úverov a teda porušil svoje povinnosti stanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa.

1.4 Námietku miestnej nepríslušnosti uplatnenú žalovaným vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú, nakoľko ide o spotrebiteľský spor strán a v zmysle § 19 písm. d) v spojení s § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) je popri všeobecnom súde miestne príslušný na konanie aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Vzhľadom na čl. 3 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 C. s. p., preto súd dospel k záveru, že na žalobkyňu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľku (princíp zvýšenej ochrany strany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu).

1.5 Súd prvej inštancie priznal žalobkyni podľa § 255 ods. 1 C. s. p. právo na plnú náhradu trov konania z dôvodu, že mala vo veci plný úspech.

2. Žalovaný podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Z obsahu odvolania vyplýva, že predmetný rozsudok napadá z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalovaný v odvolaní uviedol, že napáda závery súdu prvej inštancie o nesprávnej určenej RPMN. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nie je a nebolo podmienkou pre vznik úverovej zmluvy. Pokiaľ súd prvej inštancie tvrdil, že dohoda bola uzavretá spolu s úverovou zmluvou a bez jej uzavretia by nemala žiadny význam, tento záver je máťuci a nejednoznačný, pretože úverová zmluva mohla vzniknúť a aj by vznikla bez ohľadu na to, či dohoda o poskytovaní služieb je alebo nie je uzavretá. Z článku 1., bod 2 dohody vyplýva, že dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné a nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísovaná čo zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Nakoľko uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebola podmienkou a ani predpokladom pre získanie úveru, potom náklady podľa tejto dohody nepredstavujú súčasť celkových nákladov a teda ani súčasť výpočtu RPMN. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/5/2016.

2.2 Žalovaný ďalej poukázal na to, že v zmysle výkladu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./U. Y. bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy. Súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany. Zmena zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je účinná od 01. 05. 2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s „konečnou splatnosťou“ nie je možné spájať žiadny následok. Zmenou zákona č. 129/2010 Z. z. bola náležitosť „konečná splatnosť úveru“ z dôvodu dodržiavania úijného práva vylúčená. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v kontexte úijného práva, konštatoval (bod 24 odôvodnenia), že: „Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť“. Podľa žalovaného je preukázané, že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“) nebola správna a teda zo samotného stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Žalovaný namieta aj skutkové závery súdu prvej inštancie o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014-166, podľa ktorého oznámenie veriteľa o schválení úveru tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

2.3 Čo sa týka povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu primerané zadostučinenie z dôvodu, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, žalovaný má za to, že absentuje označenie práva spotrebiteľa, ktoré žalovaný porušil a označenie nekalej praktiky, ktorú žalovaný mal pritom použiť. Dôvody uvádzané súdom prvej inštancie sú nepreskúmateľné a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Zároveň ide o predčasné rozhodnutie, pretože ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nebolo ustálené a preukázané právoplatným rozhodnutím to, že došlo k porušeniu práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Podmienkami na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom

rozhodnuté. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, spotrebiteľ nemá žiadne právo na primerané finančné zadostučinenie, pričom uvedený záver vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015.

2.4 Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie. Má za to, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný záver ako ten, ktorý vyslovil súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Čo sa týka dohody o poskytnutí služieb táto jej bola predložená na podpis „automaticky“ ako potrebná pre poskytnutie úveru, preto ju jednoznačne treba pokladať za povinnú a súvisiacu priamo s úverom. Ak sa aj žalovaný s týmto tvrdením nestotožňuje a tvrdí opak, je potrebné v prípade nejasností v súvislosti so spotrebiteľskými spormi vyhodnotiť vec v prospech spotrebiteľa. V zmysle ustálenej judikatúry má za to, že odmeny vyplývajúce z dohody o poskytovaní služieb je potrebné zahŕňať do výšky RPMN. Žalobkyňa poukázala na to, že nebola žiadnym spôsobom osobitne oboznámená zo strany žalovaného, čo presne má byť obsahom poskytovania služieb a služby vyplývajúce z dohody o poskytnutí služby sú bezprostredne viazané na vznik spotrebiteľského úverového vzťahu, bez ktorého by existencia takejto dohody nemala žiaden význam. Zákon č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzavretia zmluvy v § 9 ods. 2 jednoznačne uvádzal, že údaj o RPMN musí byť v zmluve uvedený. Keďže teda v zmluve nebola riadne dohodnutá výška RPMN úveru, treba konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje túto povinnú náležitosť zmluvy vyžadovanú v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z.

3.2 Žalobkyňa sa nestotožnila s názorom žalovaného, že zmluva obsahuje zákonom vyžadovaný údaj o konečnej splatnosti úveru. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutia všeobecných súdov (rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 4Co/333/2017 zo dňa 27.03.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014). Z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že Slovenská republika prijala zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so smernicou. Uviedla, že predmetné uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, na ktoré odkazuje žalovaný, neprijali z dôvodu jeho nepresvedčivého odôvodnenia mnohé sudy prvej či druhej inštancie (napr. rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 11Co/97/2017 zo dňa 16. 05. 2018, rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24Csp/31/2017 zo dňa 17.04.2018). Tvrdenia žalovaného o tom, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá smernica neobstoja, nakoľko zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v zákone č. 129/2010 Z. z.) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto zmluvy.

3.3 Zo samotnej dikcie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 250/2007 Z. z.“) podľa žalobkyne jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi tým, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa nepreukazuje a takáto požiadavka žalovaného je nad rámec zákonného ustanovenia. Vzhľadom na to, že zákon výšku primeraného finančného zadostučinenia nestanovuje, žalobkyňa má za to, že je spravodlivé, aby primerané finančné zadostučinenie vychádzalo z jej ujmy, v dôsledku čoho bola nútená domáhať sa svojich práv v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich podľa § 380 ods. 2 C. s. p. v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v prvom a druhom výroku vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť. Tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil odvolací súd v zmysle § 388 C. s. p. len z formálnych dôvodov.

5. Podľa § 9 ods. 1 prvá veta a ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

6. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1.

7. Z vykonaného dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie vyplýva, že v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bol úverový limit určený sumou 1 500,- Eur a celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť žalovanému bola vyčíslená na 1 967,- Eur. Počet splátok bol určený na 36 s výškou splátky 53,25 € a poplatok za poskytnutie úveru bol dohodnutý vo výške 50,- €. V tomto písomnom dokumente podpísanom zmluvnými stranami nie je uvedené, kedy má žalobkyňa (dlžník) začať splácať úver (resp. dokedy ho musí splatiť v celom rozsahu). Chýba údaj o termíne splatnosti mesačnej splátky. Následne v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 18. 08. 2014, ktoré bolo podpísané len veriteľom bol určený dátum splatnosti prvej splátky úveru dňom 01. 10. 2014 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňom 01. 09. 2017. Periodicita splácania bola určená mesačne a dátum splatnosti splátok v priebehu periódy splácania vždy k 01. dňu v mesiaci.

7.1 Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou. Rovnako súd prvej inštancie správne skonštatoval absenciu zákonnej náležitosti v zmluve (t. j. v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru) a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/). Odvolací súd dáva do pozornosti, že zákonné náležitosti musia mať v zmluve také vyjadrenie, ktoré spotrebiteľovi v každom okamihu umožňuje bez ťažkostí a s istotou konkrétny dátum splatnosti každej splátky jednoznačne identifikovať. Zo zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami resp. zo zmluvných dojednaní nevyplýva dátum splatnosti prvej a nasledovných splátok. Údaj o termíne splatnosti prvej splátky, z ktorého by bolo možné odvodiť konkrétne termíny následných splátok je uvedený len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Nie je zjavné, či a kedy sa oznámenie reálne dostalo do dispozičnej sféry žalobkyne, žalovaný nepreukázal, že by žalobkyňa vyjadrila s predmetným oznámením súhlas a toto na znak súhlasu podpísala. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nespĺňa znaky dvojstrannej písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že tento dokument nie je podpísaný žalobkyňou. Ide len o jednostranný právny úkon žalovaného, ktorý tento dokument vyhotovil a netvorí súčasť uzavretej písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o termínoch splátok v zmluve o úvere je možné považovať len prípad, keď má spotrebiteľ vedomosť o týchto údajoch v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

7.2 Údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok istiny (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ktorý je uvedený len v oznámení veriteľa o schválení úveru, nie je písomne dohodnutá náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a v dôsledku absencie písomnej formy sa považuje úver poskytnutý žalovanému za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.

7.3 Vzhľadom na to, že pre vyslovenie záveru o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru stačí čo i len jedna porušená povinnosť uvedená v ustanovení § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. (v tomto prípade § 11 ods. 1 písm. a/), odvolací súd sa argumentáciou žalobcu ohľadne termínu konečnej splatnosti nezaoberal, nakoľko táto nebola pre rozhodnutie vo veci relevantná. Rovnako sa odvolací súd nezaoberal ani argumentáciou žalobcu v odvolaní ohľadne nesprávne určenej hodnoty RPMN.

8. Podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Inštitút finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je prostriedkom slúžiacim k reparácii ujmy spotrebiteľa vzniknutej porušením povinností dodávateľa. Jeho výška

zákonom určená nie je. Z pojmu primerané zadosťučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu. Súd by mal pri určení výšky primeraného zadosťučinenia prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania dodávateľa, rozsah jeho následkov a možností ich odstránenia. Nárok na primerané zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (napríklad náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinnosti dodávateľa. Nárok vzniká proti porušiteľovi práva spotrebiteľa. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

9.1 Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil keď v predmetnom konaní aplikoval ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a stotožnil sa s nárokom žalobkyne na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100,- Eur z dôvodu, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, resp. porušil svoje povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa. V predmetnom konaní žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, resp. porušenie povinností žalovaného v zmysle osobitných predpisov (zákona č. 129/2010 Z. z.), nakoľko odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobe vyhovel vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (z dôvodu, že žalovaný porušil povinnosti uložené mu zákonom č. 129/2010 Z. z. vyhotoviť perfektnú a spotrebiteľovi zrozumiteľnú zmluvu o úvere so všetkými zákonom vyžadovanými náležitosťami). S prihliadnutím na vyššie uvedené je podľa názoru odvolacieho súdu poskytnutie finančného zadosťučinenia v sume 100,- Eur dôvodné a primerané. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu namietal, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko úspešné uplatnenie práva na finančné zadosťučinenie musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia s týmto sa odvolací súd nestotožnil. Právo na primerané finančné zadosťučinenie nemožno viazať len na právoplatné rozhodnutie vo veci porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi tak, ako to tvrdí v podanom odvolaní žalovaný, keďže takéto právne posúdenie nevyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať za konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobkyňa tak bola v konaní plne úspešná, keď bolo vyhovené jej žalobe, ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, čím bol splnený jediný predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ C. s. p. nebol žalobcom uplatnený dôvodne. Právo žalovaného na spravodlivý proces nebolo porušené, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie aj ohľadne nároku na primerané finančné zadosťučinenie je dostatočné, preskúmateľné, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov a vec správne právne posúdil. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd prvý aj druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

11. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalovanému povinnosť nahradíť jej trovy konania a neuviedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená. Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie v treťom výroku o trovách konania teda súvisí len s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali tieto údaje. O výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Obsahovo ide o totožné

rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 ods. 1 C. s. p. V druhom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyňa priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože v odvolacom konaní bola žalobkyňa plne úspešná. Aj o výške a prijímateľovi náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. taktiež od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).